

LIZ LAWLER

DOKUD TĚ NENAJDU

Copyright © Liz Lawler, 2018

Translation © Jan Mrlík, 2019

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Tato kniha je zcela fiktivním dílem.

Jména, místa, události a nehody v ní popsané jsou buď
produktem autorčiny představivosti, anebo jsou užity
fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami,
ať živými, či mrtvými, a skutečnými událostmi je čistě
náhodná.

Z anglického originálu I'LL FIND YOU
přeložil Jan Mrlík

Redakční úprava Miroslav Kozák

Grafická úprava obálky Emil Křížka

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2019

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-030-6

PROLOG

Upírala oči do tmy a začala ji opouštět odvaha. Nohy měla jako z gumy, jako po dlouhém ostrém běhu, srdce jí bušilo a ztěžka oddychovala. Nevěděla, co má dělat, a myšlenky se jí zadrhly. Potřebuje se vzpamatovat. Prostě jen musí pokračovat v tom, co začala, a dát se do hledání, ještě než se vrátný vrátí a chytí ji tady. Celý týden ho pozorovala a sledovala a zaznamenávala si časy, kdy co dělal, ale to se mohlo změnit. Viděla, že noc co noc věšel svůj portýrský kabát na věšák v místnosti pro personál a klíče nechával v kapse, načež vyšel na parkoviště, nasedl do auta a odjel k jedné ze tří restaurací s rychlým občerstvením, které v sousedství byly. To jí však nedávalo žádnou záruku, že se zčistajasna nevrátí a nedopadne ji při činu. Musela sebou pořádně hodit.

Sepjala chvějící se ruce a pevně sevřela dlaně, protože z nich chtěla vytěsnit nepříjemný třes, a propnula nohy, aby se do nich vrátila síla. V dalším kroku ji nebrzdil strach pokračovat, ale děs z toho, co by mohla najít.

Vztáhla ruku a šátrala po stěně, aby našla vypínač, pak se ozvalo tiché klapnutí a elektrické zabzučení, když se na stropě postupně rozsvěcovaly jeden po druhém matové zářivkové panely. Do uší jí pronikl nějaký další zvuk a v rozrušení si představovala, že musí být slyšet až před budovou. Napjatě naslouchala, ale chvilkový hluk už ztlchl a nenacházela další důvod, aby od svého záměru upustila. Všude kolem panovalo naprosté ticho, ozýval se jen její dech.

Čtvercová místnost bez oken působila velice diskrétním dojmem, jako bankovní trezor s bezpečnostními příhrádkami, kde klienti v naprostém soukromí otevírají schránky a uklá-

dají do nich své nejcennější věci. Rozdíl spočíval ve velikosti schránek. Každá z těch zdejších byla dost velká, aby pojmula lidské tělo. První a poslední byly ještě o něco větší a užívaly se k uložení největších mrtvol. Při jedné stěně napočítala dvanáct dvířek skrývajících chladicí boxy pro dvanáct těl. To znamenalo, že musí zkontrolovat dvanáct přihrádek, nepočítaje ty u protější zdi. Když si pospíší, mohla by se včas vytratit a vrátit klíče do kabátu vrátného, aniž by pojal tušení, že tu byla. Možná už po vytažení první schránky najde, co hledá...

Drobné dlaždice v terakotové barvě se zdály ošlapané, černé šmouhy na nich výmluvně svědčily o tom, že se tu jezdí s vozíky na gumových kolečkách. Ty stály odstavené na nejvzdálenějším konci místnosti, mezi nimi i hydraulický zdvihací vozík zapojený šňůrou do zásuvky, aby se nabíjely baterie. U špinavě šedé stěny byla přistavená jediná židle.

Bude otevírat dvířka z levé strany a zdola nahoru, aby ani jedna nevynechala.

Došourala se k nejbližšímu chladicímu boxu a uchopila madlo. Těžké dveře se otevřely téměř bezhlučně a do rozehráté tváře se jí opřel závan studeného vzduchu. Mrtvola ležela zavřená v bílém vaku. Zadržela dech, protože nechtěla dostat do plic vzduch, který obklopoval mrtvého, ani cítit jakoby lepkavý pach stovek těl, které tu ležely před ním. Teplota ve schránkách byla nastavená tak, aby udržovala těla chladná, nebránila však postupujícímu rozkladu. Když se konečně musela znovu nadechnout, ulevilo se jí, že necítila nic než účinné chemikálie, jimiž se chladicí boxy dezinfikovaly. Třesoucími se prsty rozepnula zip a ulehčením se skoro usmála, když uvnitř spatřila šedivé řídké vlasy. Ve vaku ležel stařec, možná stařena, s propadlými líci. Zatáhla zip na vaku, zavřela dvířka a otevřela box hned nad nimi. Oči jí padly na plešatou hlavu, na níž si všimla spousty vrásek a jaterních skvrn. V následujících pěti boxech našla velmi podobná těla, některá s bohatšími šedými vlasy, jiná jen s bílým chmýřím;

na jedné hlavě objevila na oranžovo obarvené afro, následovala mrtvola se spoustou blond vlasů svázaných kusem obvazu. Někdo mladý.

Na okamžik se zarazila a snažila se nepředstavovat si tvář, která patří k tomu tělu. Rozevřela další vak, zajíkla se a musela si přikrýt ústa dlaní. Spatřila hlavu spálenou do černa se skvrnami sražené krve, která pronikla popraskanou kůží a usadila se tam jako rosolovitá láva. Prudce přirazila dvířka schránky a lapala po dechu – snažila se přitom nemyslet na drobné částičky toho těla, které by právě mohla vdechnout. *Mrtví ti neublíží*, šeptala si do dlaně připlácnuté na ústa. Ovšem už v následujícím boxu zjistila, že mohou ublížit. V sousední schránce leželo cosi malého, zabaleného v bílém plátně. Sevřelo se jí hrdlo, až pocítila prudkou bolest. Na mrtvolce dítěte ležel růžový plyšový medvídek. Možná poslední dárek od rodičů. Připadala si neodpustitelně vlezlá, že viděla něco tak velmi soukromého a drahého.

Klesla na podlahu a opřela se zády o chladnou ocel. Tohle místo ji doslova mučilo. Měla o prohlídku oficiálně požádat a přibrat někoho dalšího. Poprosit, aby jí ukázali obsah všech chladicích boxů. Jenže nemohla podstoupit riziko, že by ji odmítli nebo sice váhavě svolili, ale z očí by jim hleděl lítostivý soucit. Mohli by si myslet, že přišla o rozum, když něco takového požaduje. Co se jich týkalo, ta pacientka prostě utekla a nešlo o nikoho z mrtvých, kteří leželi ve zdejší márnici.

Donutila se přišourat ke dvěma posledním schránkám a nejprve uchopila madlo té hořejší. Po tom, co už viděla, si připadala otrlá, když rychle otevírala vak, a překvapilo ji, že se v mezeře ukázala chodidla. Pokožka bílá jako vápno, jen pata a polštářek pod prsty měly tmavě fialovou barvu. Mladé nohy, hladké a neopotřebované časem. Mohly patřit muži i ženě, ale zdály se docela malé. Vzepřela se o dvířka boxu, aby se zvedla výš, a cítila, jak se v ní sevřely vnitřnosti, když zahlédla modře nalakované nehty na nohou. *Modrá je mnohem hezčí, nemyslíš? Líp kontrastuje s opálením.* Natáhla ruku a dotkla se špič-

kami prstů mrtvých nohou. Ledové. Bílá identifikační páska sepnutá kolem levého kotníku. Otáčela zvolna páskou, dokud se neobjevilo natištěné jméno: Jane Doe. Tohoto jména se používalo pro osoby, jejichž identita zůstávala neznámá. Dech se jí zadrhl. Dokud neuvidí obličej, nemůže si být jistá.

Tělo umístili do boxu opačně. Bude muset vytáhnout celou zásuvku, aby viděla na tvář. Sevřela rám zásuvky a zatáhla, ale ta věc nešla ven. Zabrala víc, jenže zásuvka se ani nehнула. Prohlížela ji z bočních stran, aby se přesvědčila, proč se ten krám zadrhl, ale nic zřejmého nenašla. Možná to chce jenom hodně silně táhnout. Opřela se nohou o dveře dolního boxu, zaklonila se a druhou nohou zakročila, aby mohla táhnout ještě víc, ale bylo to beznadějně. Zásuvka se odmítala pohnout. Uvažovala. Kalkulovala. Možná tam bude dost místa, aby horem zalezla dovnitř. Schránka s obráceně vloženým tělem byla větší než ostatní a nad ní se nacházela ještě druhá na další tělo. Pokud se bude soukat dovnitř, zároveň musí otvírat zip, aby ho rozepnula až ke druhému konci vaku. Jenže z toho měla strach. Prostor nad mrtvolou jí připadal velmi stísněný a jeho konec zůstával zahalený ve tmě. Uvnitř potom nebude mít dost místa, aby se tam otočila. Nezbude jí než se ven z chladicího boxu soukat pozpátku, sunout se po mrtvém těle, a ještě se u toho modlit, aby jí nepovolily nervy.

Opatrně se opřela kolenem o hranu zásuvky a položila se na ni – levou nohou se opřela o jednu, pravou o druhou stranu vozíku. Hlavu sklonila hodně nízko, váhu svého těla držela nad mrtvolou a jako krab se zvolna posouvala kupředu. Vzduch jí připadal hustý, chladný a s mrazením jí ulpíval na kůži. Už se jí začínaly chvět stehna, jak se nepohodlně vzpírala jen o chodidla a dlaně, rozkročená nad tělem ve schránce. Prohnula se v zádech, aby si trochu ulevila, a polekalo ji, když narazila na strop boxu – připomnělo jí to, jak těsným prostorem se plazí. Polykala naprázdno, aby se pokusila utlumit narůstající paniku. Musela se opřít koleno a přenést na ně svou váhu, aby se mohla vzepřít na loktech. Z krkolonné pozice a potřeby cí-

tit se pohodlněji se celá roztřásla. Nemotorně přesunula jedno koleno dopředu a okraj ocelového vozíku ji zatlačil do kosti, dokud neposunula i druhou nohu a tlak nepolevil. Ramena stáhla dozadu a ruce zase posunula kupředu, aby konečně spočinula na všech čtyřech, ale okamžitě si uvědomila, že se dopustila chyby. V této pozici se vyhrbila výš a uvázla zády, která se jí teď celou plochou opírala o strop chladicího boxu. Tím, jak měnila polohu, vyčerpala celý volný prostor a teď tam zůstala trčet.

Namáhala se vymanit, jak ji k tomu hnaly všechny instinkty, trhala hlavou ze strany na stranu jako vzteklý pes, který zůstal zapasovaný v díře, bušila týlem do ocelového plechu, mručela úsilím vymanit se z pasti, jenže ruce i nohy měla pevně zaklíněné. Nemohla tam ani zpátky a celé tělo jí tuhlo hrůzou. Sípala a v krku jí hvízdalo, protože se jí svíral hrtan, načež jí došly síly vyčerpané marným úsilím a žuchla sebou dolů na mrtvé tělo. Dotýkala se plastového vaku a prsty okoušela jeho hladkost a chlad, načež zvolna natáhla údy a přitom si uvědomila, jak hloupě se nechala vyvést z míry. Pro ni i tělo pod ní tu bylo místa dost.

Natáhla jednu ruku co nejdál pod sebe a šátrala prsty po jezdcí zdrhovadla. Konečky prstů přejížděla po vaku a cítila pod nimi pevnou hmotu těla, ale zatracený zip ne a ne nahlmatat. Musela se napůl zkroutit a tváří se zabořit do plastového vaku, jak tiskla ramena dolů a napínala svaly, aby dosáhla ještě dál. *Prosím, prosím, ať už to najdu*, modlila se v duchu, a pak jí unikl tichý vítězný výkřik, když konečně mezi prsty ucítila ten kousek kovu. Už bez námahy táhla jezdec k sobě. Škrábání kovu o plastový lem se odráželo v nitru kovové schránky a znělo překvapivě hlasitě. Když jezdec posunula až ke krku mrtvolu, zarazila se. Zahlédla prameny černých vlasů, a když se měkkých kadeří dotkla, jako by se jí z prstů vytratily kosti. Oči se jí zalily slzami a byla vděčná, že přes ně skoro nic nevidí. Když pohlédne mrtvé do obličeje přes slzavou clonu a zase odtud pozpátku vyleze, pořád ne-

bude vědět, jestli našla, koho hledala. Mohla se dál těšit nadějí, že je pořád naživu.

Prudce zamrkala, aby se zbavila slz a oči se jí přizpůsobily hlubokému šeru. Pomalu rozepnula zip až na konec, aby viděla vršek hlavy, a naráz měla pocit, že v místech, kde jí normálně bušilo srdce, ustal všechn pohyb. Srdce zdánlivě zmrtvělo stejně jako tělo pod ní. Mrtvá měla šedobílou bezkrevnou tvář, zavřené oči a rty přitažené k sobě. Dívala se mrtvé do obličeje. A pak to přišlo. Drtivý, svíravý tlak v srdci. *Našla ji.*

„Vstávej,“ zasténala. Potom nehybným tělem zatřásla a zaječela: „Vstávej, krucinál! Přestaň se předvádět, do hajzlu!“

Ovinula paže i nohy kolem nehybného těla a pokoušela se je rozhýbat. „Nejsi mrtvá,“ plakala. „Jsi jenom studená. Když lidé chladem ztuhnou, je možné přivést je zase k životu. Prostě je jenom potřeba dodat jim teplo. No tak. Vstávej. Prosim tě!“

Třásla se žalem a tiskla se k nehybné postavě, tiskla svou horkou tvář k té studené. Teklo jí z nosu a k tomu plakala – a to všechno skapávalo na krk mrtvého těla, které objímala. Její křik přešel ze skučení ve vzlyky a sténání, jak se v mysli pozvolna smířovala s realitou. Její pátrání skončilo. Teď tady s ní může zůstat. Společně tu budou ležet navěky. Nenechá ji tady ve tmě. Zůstane s ní, dokud...

Klimatizační agregát začal hučet a jeho šťavnatý zvuk signalizoval, že se zapnulo chlazení. Pocítila příval ledového vzduchu. Prostor, v němž ležela, zahalila neproniknutelná tma. Čtverec světla, kudy sem vlezla, byl pryč. Zatímco ležela v boxu, vešel někdo do márnice. Všiml si otevřených dvířek. A zavřel je.

KAPITOLA PRVNÍ

Ozvaly se výkřiky a Emily se zavrtěla. Někdo volal o pomoc. Znělo to zoufale. Vyděšeně. Naléhavé volání člověka v nejvyšší nouzi. Hrdlo měla stažené, jakoby ucpané, a nedokázala se ozvat, aby toho nešťastníka uklidnila a pověděla mu, že je tady, že už jde. Polkla, aby se zbavila tlaku v hrdle a dokázala promluvit.

„Jsem tady,“ zachrčela, otevřela oči a zakalený pohled upřela na bílý strop. „Jsem tady,“ zašeptala znovu a v tiché místnosti na ni dolehl pocit bezútěšnosti, protože pochopila, že ten křik o pomoc vydávala sama. Byla doma, v bezpečí vlastní postele, v žádné ledové hrobce. Tvář měla mokrou od slz, jak ve spánku plakala – to se jí zase zdálo, že je Zoe mrtvá. Márnice byla tím posledním místem v nemocnici, kam šla sestru hledat. Nikdo nebyl schopen vysvětlit, jak Zoe zmizela. V jedné chvíli byla pacientkou, v následující nezvěstným člověkem. Ale když se ze dnů stal týden, když policie vůbec nepokročila v tom, že by ji mohla najít, nabyla Emily přesvědčení, že nezůstává jiná možnost, než aby se po ní začla podívat i tam.

Ve snech ji pokaždé objevila. Ve snu objímala Zoe uloženou v chladicím boxu, nikoli anonymní tělo označené jménem Jane Doe, které záměrně umístili na vozík nohama ke dvířkám z určité piety, protože šlo o oběť motocyklové nehody, která přišla o hlavu. Když chladicí box otevřeli a našli ji, Emily držela oddělenou hlavu v dlaních. Vůbec si nepamatovala, co se dělo, když rozepnula celý vak na tělo. Utkvěla jí jen vzpomínka na hlavu oddělenou od těla. Když spatřila něco tak strašného, zřejmě pozbyla vědomí. Jenom náhlá ne-

proniknutelná tma a úlek z toho, že se za ní zavřela dvířka boxu, ji probraly natolik, aby se rozkřičela a upozornila, že je zavřená uvnitř.

Toho dne, kdy jí volali z nemocnice, byla Emily už vzhůru. Vstala hned za svítání a pokoj, v němž teď bydlela, měla už z poloviny vymalovaný. Okno otevřela dokořán a pustila si hodně nahlas rádio, jak se pokoušela ze sebe dostat pocit našťvanosti na Zoe. Polekalo ji, když v telefonu poznala hlas jednoho z lékařů, s nímž pracovala, a původně si myslela, že volá kvůli něčemu v práci. Když řekl, že telefonuje kvůli její sestře, Emily pocítila, jak se jí sevřel žaludek, protože si hned představila dopravní nehodu a nějaké fatální zranění. Rychle ji uklidňoval, že Zoe je zatím na pozorování a nejde o nic akutního. Sestra právě hluboce spí, a i když vypila velké množství alkoholu, nijak jí to neublížilo. Dostává kapačkou fyziologický roztok a za několik hodin se nejspíš probudí číperná a dobře naladěná. Kdyby se byla Emily vypravila do nemocnice hned, jak hovor ukončila, měla by dnes docela jiný život – či spíš takový, jaký býval předtím. Jenomže nespěchala. Napřed se vysprchovala, aby dostala barvu z vlasů a z rukou. Pak zatelefonovala rodičům, že se Zoe nepřijdou na nedělní oběd, což byla dobře míněná lež, aby jim zabránila nějak vyčenichat, že Zoe přijali do nemocnice, a tvrdila, že je obě na neděli zavolali mimořádně do nemocnice. Než se pak dostala na oddělení, všechno se změnilo. Zoe se ztratila.

Během několika prvních hodin pátrání se Emily nijak nernovala. Kdykoli zahýbala za roh, očekávala, že tam někde bude Zoe stát, celá uslzená a litující sama sebe. Ani sestry na oddělení si z toho nedělaly hlavu. Pacienti, zvláště takoví, které přijali kvůli opilosti, často odcházeli, aniž by vůbec podepsali revers. Hleděli si tím ušetřit sice trapné, ale povinné a dobře naučené pohovory o nebezpečnosti alkoholu a s tím spojenou nabídku zařazení do protialkoholní skupiny. Teprve

potom je propustili domů. Emily se za sestru omluvila a hned poté zamířila k jejímu bytu, protože čekala, že ji najde právě tam. Když Zoina spolubydlící Jo otevřela a pověděla Emily, že její sestru odvezli na urgentní příjem, Emily ji poprosila, jestli by nemohla svolat ostatní spolubydlící. Pět dalších studentek se vyplížilo ze svých pokojů jako mátohy, oči začerněné maskarou, která se jim ve spánku rozmazala a slepila, make-up rozetřený po tvářích, vlasy jako divoké vrabčí hnízdo, na sobě pyžama s vestičkovými kabátky a krátkými kalhotami. Připomínaly tanečníky z videoklipu k písničce „Thriller“. Všechny byly v noci se Zoe. Žádná s ní nejela do nemocnice, protože byly všechny opilé, jak zákon káže, a nepustili je do sanitky. Když na ně Emily naléhala, podívaly se do svých mobilů, jestli nemají od Zoe nějakou textovou zprávu nebo zmeškaný hovor, případně upozornění ze sociálních sítí, od všech ale dostala stejnou odpověď: „Nic jsem od ní nedostala.“ Domýšlely si, že Zoe mohla zajít k McDonaldu na snídani. Spíš v to všechny doufaly, protože by jí mohly poslat textovku, aby jim přinesla něco k jídlu. Jo ještě napadlo, že se někam zavrtala a nechce o sobě dávat vědět.

Tuto možnost Emily zprvu považovala na nejpravděpodobnější, dokud si v duchu nevybavila jejich rozhovor z uplynulé noci. Zoe volala skoro v deset večer a jazyk se jí už pletl. „Ahoj ségro, já jsem to zprasila, vyletěla jsem ze všech zkoušek. Nechtěla bys přijít za námi do hospody?“ Emily deset minut mluvila do telefonu a uklidňovala mladší sestru, že na zkoušky může jít znovu, že kvůli tomu se svět nezboří. „Jenže já jsem utratila kapesné do poslední vindry a jsem zadlužená až po uši, ségro.“ Emily ji znovu konejšila, že určitě najdou cestu, jak vyřešit i tenhle problém. Nešla za ní, protože se jí prostě nechtělo tak pozdě ven a pak někde v hospodě popíjet s tlupou studentů o deset let mladších než ona – a navíc platit za všechno pití, protože nikdo z nich nebude mít ani floka. Radši sestru konejšila, ať si z toho nedělá hlavu, protože zítra budou všechny její problémy vypadat jinak.

Právě kvůli poslední části jejich rozhovoru ji napadlo, že se Zoe za čas sama objeví – nakonec s ní totiž ztratila trpělivost a řekla jí, ať se hledí chovat jako dospělá a pro změnu myslet na jiné, a ne jen sama na sebe. Odmítla jí brát další telefonáty. Mobil jí několikrát vibroval pod polštářem skoro až do rána. Proto byla ráno na Zoe pořádně naštvaná. Zuřila. Už jí měla plné zuby.

Když byla Zoe nezvěstná druhý den, vrátila se Emily do nemocnice a zavolala policii. Zanedlouho se dostavil policejní konstábl, zapsal si její výpověď a také Zoin popis. Na záznamu nemocničních bezpečnostních kamer bylo vidět, jak Zoe v dlouhém tmavém pleteném propínacím svetru oblečeném přes nemocniční župan jde bosky po chodbě, v jedné ruce se jí kývají boty na podpatku a ve druhé plastová nákupní taška. Mohli sledovat, kudy odchází, až vyšla jedním bočním východem do uličky, jež ústila na hlavní silnici a kterou obvykle využívala auta se zbožím pro nemocnici. Tam byla Zoe vidět naposled.

Emily napřed zkontrolovala všechny postele s pacienty, aby se přesvědčila, že sestra neleží na žádné z nich, přestože podle kamerového záznamu z nemocnice odešla. Potřebovala se ujistit, že tam Zoe znovu nepřijali, protože se třeba někde zhroutila nebo ji někdo přejel, takže mohla upadnout do bezvědomí a nemohla říct, kde je. Uběhly tři dny, co se Zoe ztratila, než ji oficiálně prohlásili za pohřešovanou a případ byl svěřen k vyšetření detektivní inspektorce Geraldine Suttonové. Její působivý titul vnukával Emily jakýsi nezvyklý respekt. To, že hledání její sestry řídí někdo v tak vysokém postavení, rozhodně svědčilo o tom, že policie bere její zmizení vážně. Emily začala přemýšlet o sestřině únosu a smrti a vtom ji docela ovládla paranoidní představa, že sestra umřela v nemocnici kvůli lidskému selhání a někdo se to snaží zamaskovat.

Emily pevně sevřela víčka. Teď nemohla o Zoe přemýšlet. Musí se soustředit na den, který ji čeká. Musí myslet na to, aby nic nejedla ani nepila, od půlnoci už nevzít do úst vůbec

nic, nezapomenout doma tašku s věcmi na přespání, výzvu k nástupu na operaci, nabíječku k mobilu a nějakou knížku na čtení. Aspoň dnes nebude na Zoe myslet, byť jenom na dobu, kdy bude pod vlivem anestetik, aby jí mohli provést tu drobnou operaci. Zoe se ztratila. Není mrtvá. A i když policie se už možná vzdala vší naděje, že ji najde živou, Emily něco takového odmítala připustit. Ne že by někdo od policie tuhle myšlenku vyslovil nahlas. Tedy zatím ne. Musí trvat na tom, aby pátrání běželo dál, a pokud to bude nutné, tak jim občas připomenout, že mají hledat pořádně. Dlužila to Zoe za to, co jí provedla. A co už nikdy nedokáže odčinit.

KAPITOLA DRUHÁ

Soukromou nemocnici otevřeli před dvěma roky nedaleko Windsorského mostu a tamní pacienti měli výhled na řeku Avonu. Ve městě proslaveném skvosty georgiánského stavitelství prošlo architektonické řešení budovy přes odbor plánování navzdory současným odvážným rysům, například obkladům z leštěné nerezové oceli a tmavého skla v oknech. Stavba měla celkem pět podlaží a poskytovala jak lůžkovou, tak ambulantní péči, nabízela osmdesát pokojů pro jednoho pacienta, moderní diagnostické a terapeutické středisko, čtyři operační sály a psychiatrické oddělení, kam Emily ke své radosti ještě nezavítala.

Ovšem před rokem chybělo málo, aby se tam ocitla. Jen to, že se ke svému šílenému činu – v jejím podání „nerozvážnému“ – otevřeně přiznala, dokázalo psychiatry přesvědčit, že její chování nebylo projevem duševní choroby, nýbrž reakcí člověka natolik zoufalého, že byl schopen na vlastní pěst prozkoumávat márnici. Koneckonců nikomu nevznikla žádná újma – pokud se nebral v úvahu silný šok, jež utrpěl vrátný, když ji našel v chladicím boxu s mrtvolou, který navíc dostal výtku, že ji vůbec do márnice pustil – a policie ji z ničeho neobvinila. Možná by se na všechno dívali jinak, kdyby věděli, že celý týden vrátného špehovala, aby zjistila, kdy nebude na místě, aby mohla své pátrání zrealizovat. Psychiatr, který Emily vyšetřoval, ji poslal zpátky za její obvodní lékařkou s doporučením, že by měla vyhledat nějakou formu poradenství. Stres, zármutek a deprese patřily k očekávaným a přijatelným důvodům, aby se za daných okolností dal její výstřelek omluvit. V té době se Zoin obličej a jméno objevily

v celonárodních médiích a v pohledu policisty, jenž Emily k excesu v márnici vyslýchal, byl patrný lítostivý výraz. Nicméně strach před tím, že by ji mohli zavřít na psychiatrii, se v ní usadil natolik, že jí nedával spát. Kdyby řekla něco hloupého nebo špatně zareagovala, mohli ji připravit o osobní svobodu.

Přenesla pohled od křídla hosticího psychiatrii k hlavnímu vchodu do nemocnice a připadalo jí zvláštní, že jím vchází coby pacientka, a nikoli jako zdravotní sestra. Začala tu pracovat teprve před třemi týdny a pořád jí to tady připadalo nové. Zatím se s prostředím zdejší nemocnice úplně nesžila, ale uklidňovalo ji, že většinu personálu znala jménem nebo aspoň od vidění a věděla, co se skrývá za zavřenými dveřmi a za dvířky skříněk a kam musí jít. Přešla k výtahu, který ji vyveze na chirurgické oddělení. Tam sama pět dní v týdnu pracovala. Dnes ovšem ne.

Za tu krátkou dobu, co zde působila, dobře věděla, co se požaduje po chirurgických pacientech. Od půlnoci nic nejíst ani nepít, potom operace, pak pooperační prohlídky a nakonec návrat domů. Neměla sklon přehlížet potřeby zdejších pacientů, během pooperační péče se mohlo leccos pokazit – počínaje samovolným otevřením operační rány přes náhlé krvácení až po anafylaktickou reakci na anestetika nebo transfuzi krve. To, že věděla, jak v podobných případech postupovat, patřilo k základům pooperační péče. Emily se obávala, že příslušník personálu, který o ni bude pečovat, nemusí být tak zkušený jako ona. Když se dal výtah do pohybu, úzkost v ní ještě narostla.

Skrytého nepřítele představovalo pozvolné krvácení, při němž se pomaličku vytrácela krev, aniž by na to tělo pacienta nějak zvlášť reagovalo, dokud už nebylo skoro příliš pozdě škodu napravit. Skutečné umění zdravotní sestry spočívalo v tom, že rozlišila první varovné příznaky zhoršujícího se stavu – podstatné byly zejména ony „první příznaky“, jimž ona sama říkala „nepřítel“. Bodový systém varovných pří-

znaků se do nemocnic zavedl právě proto, aby se předcházelo medicínským selháním. Emily podle svých zkušeností považovala tento nástroj za užitečný pouze v případě, kdy ho doplňovaly klinické vědomosti, aby dotyčný zdravotník pochopil, že to, co je „normální“ pro jednoho pacienta, může u jiného znamenat něco zcela jiného. Klidový srdeční pulz má u průměrného člověka frekvenci od 60 do 100 tepů za minutu. U atleta však může klesnout až na 40 tepů za minutu. Emily stále měla před očima bledý obličej mladého žokeje, kterého přivezli na urgentní příjem. Toho mladíka si zapamatovala nadosmrti – sama ho při posuzování naléhavosti zařadila do druhé skupiny, než ho předala do péče určené sestry. Emily viděla v mladíkových očích strach, protože věděl, že se s ním děje něco tuze zlého. Sestra v prvním roce praxe po škole, která se o něho starala, nepřivolala dost včas lékařský tým, až bylo pozdě. Ukazovala na monitor a namítala, že měl normální srdeční tep po celou dobu, kdy tam ležel a umíral. Smrt na následky vnitřního krvácení byla pro mladou sestru drsnou připomínkou, aby sledovala spíš pacienta než přístroje. Kdyby to byla dělala, všimla by si, jak je bledý a má promodralé rty, což by jí napovědělo, že se děje něco špatného.

Možná by si měla promluvit se sestrami, které ji měly na starosti, prověřit, jak jsou na tom s vědomostmi, připomenout jim, nač si mají dávat pozor. Zhluboka se nadechla, když výtah cinkl, dveře se otevřely a vypustily ji v tom správném podlaží.

Zdravotnická asistentka na příjmu pacientů na ni zírala způsobem, který hraničil s nevychovaností, a Emily měla pokušení vypláznout na ni jazyk. Už si zvykla, že se po ní lidé koukají – opakovaně si prohlédnou obličej, který jim připadá povědomý, a snaží se přijít na to, odkud ji znají. Tahle žena patřila mezi ty zaměstnance nemocnice, s nimiž se Emily ještě nesetkala. Na hlavě nosila houštinu blond kudrn a po-

užívala nezvyklé množství maskary, takže velké modré oči jako by jí chtěly vylézt z důlků. Ostře rudou rtěnkou si na rty namalovala kupidovské srdíčko a Emily její obličej připadal jako hlava panenky s nalepenými řasami a nabarvenými rty. Kaštanově hnědé kalhoty a blůzu měla těsně obtažené kolem stehů a přes prsa, takže dvě tužky, které měla zasunuté v náprsní kapse, tam pevně uvázly. Dávala každému najevo, že má pěknou postavu. Teď se zamračila a nejistě se pousmála. „Promiňte, ale připadáte mi povědomá.“

Emily necítila potřebu pomáhat téhle ženě nápovědou, že velmi podobná tvář – obličej její sestry Zoe – kouká ze spousty plakátů po celém městě. Po určitou dobu se Zoina podobizna objevovala na předních stránkách novin po celé zemi a také na televizních obrazovkách. „Já tady pracuji.“

Žena proti ní zavrtěla hlavou. „Jsem tady nová, takže jsme se asi ještě nesetkaly, ale přece jako bych vás od vidění odněkud znala...“

„Emily Jacobsová.“

Výraz v obličeji recepční ztuhl a pak se vytvaroval do zdvořilé masky. Vypadala, že by co nevidět mohla někam utéct, a Emily se chvilku vyžívala v tom, jak je trochu zlomyslná. „To je v pořádku. Stává se mi to často. Jen mi prosím vás neříkejte Zoe.“

Žena rozhodně zavrtěla hlavou. „Samozřejmě že ne. Víte, radši začneme znovu. Jmenuji se Shelly. Jsem tady zdravotnickou asistentkou.“

Emily maskovala své pobavení. Právě té ženě řekla, že je tady zaměstnaná. Že je Shelly jen asistentkou, poznala podle barvy jejího pracovního oděvu.

„Povídala jste, že tady pracujete? Jako sestra? Jako církevní pracovnice? Nebo v jídelně?“

Emily si připadala jako kdovíjaký chytrolín. Ta holka je tady úplně nová. Zachovala se ale profesionálně v tom, že se představila jménem i postavením, jaké v nemocnici zastává. Spousta pacientů takové vysvětlení potřebuje – tedy

i informaci, že staniční sestra nebo sestry na oddělení nosí bleděmodré stejnokroje, zástupkyně vrchní sestry tmavomodrou blůzu a kalhoty a zdravotničtí asistenti kaštanově hnědý úbor.

„Jako zástupkyně staniční sestry.“

Shelly se usmála. „Výborně. Takže víte, jak to chodí. Ukážu vám pokoj a můžete se tam zabydlet. Dáme vám pásku se jménem a tak dál. Vezmu si od vás vzorek moči. Není to trochu zvláštní, ocitnout se tady jako pacientka?“

Emily přikývla a cítila, jak ji opouští počáteční napětí. Shelly přinejmenším chápe, jak se asi cítí. Měla by vlastně být vděčná, že Zoina tvář je mezi lidmi pořád ještě takhle známá a že na ni nezapomněli.

Zavázala si tkaničky nemožně střižené a ušité operační košile, jak to šlo, a doufala že jí zakryje aspoň intimní partii. Pod košilí byla nahá. Právě se osprchovala, a protože nemohla použít make-up, parfém ani deodorant, stála před úzkým zrcadlem jen tak. Krátké černé vlasy si zasunula za uši a ve tváři měla jasně vepsané trauma, které prožívala poslední rok. Fialovo-šedé stíny se jí pod modrýma očima usadily snad už natrvalo. Ať se vyspala do růžova, nebo ne, na těch stínech to nebylo poznat a dokázala je zamaskovat jen krycím krémem. V obličeji pohubla, takže se její oči zdály ještě větší a tím víc se podobala Zoe. Byla sice o deset let starší než sestra, ale teď by se v nich klidně mohl někdo zmylit. Emily si říkala, že vypadá spíš jako mladý kluk, protože jí trčely klíční kosti a paže měla hodně vyhublé. Zrovna nedávno jí matka řekla, že se podobá té ubohé náně s oškubanými vlasy a vypadanými zuby z *Les Misérables*. Zírala na krev, kterou vyplivla do umyvadla. Růžová pěnivá slina ve výlevce ji vyděsila, napadlo ji, že se začíná fyzicky rozpadat. V devěťadvaceti už ji trvale bolí žaludek, trpí bolestmi hlavy a nespavostí. Její obvodní lékařka ji samozřejmě prohlédla a řekla jí, ať se ničeho

neobává, protože to všechno jsou symptomy přetrvávající úzkosti. Před rokem bývala mladou ženou v nejlepší kondici. Minulý měsíc ji poradce vedl k tomu, že by si měla vzít práci jen na částečný úvazek nebo se rozhodnout pro méně náročné zaměstnání, protože si myslel, že při tom, jakým trápením si prochází, nemůže zvládnout plnou pracovní dobu. Ovšem ona si tím „procházela“ stále a konec jejího soužení se pořád nejevil v dohledu; dobře věděla, že pro ni bude – aspoň po nějakou dobu – lepší plnit si hlavu starostmi o jiné. „Méně náročné zaměstnání“ nepadalo v úvahu. Potřebovala mít stále plné ruce práce.

A tak se rozhodla vzít místo sestry na chirurgickém oddělení v nové soukromé nemocnici a doufala, že tam na ni budou čekat nové výzvy; především počítala s tím, že privátní platíci pacienti budou mít vyšší očekávání a požadavky. Protože doted pracovala jen pro Národní zdravotní službu, připadal jí chod soukromé nemocnice spíš jako provoz v pětihvězdičkovém hotelu. Každý pokoj měl koupelnu zásobenou luxusními toaletními potřebami a nadýchanými ručníky, satelitní televizor, čerstvé noviny a den co den tam docházel kuchař, aby si zapsal objednávku menu. Nemocnice se postarala o splnění každého požadavku svých pacientů. Emily však velice chyběl život na nemocniční pohotovosti. Scházelo jí vyzvánění rudého telefonu, hluché ticho vteřin při čekání na to, až se rozletí dveře do pohotovosti a jimi rychle projede vozík s pacientem vyžadujícím okamžitou pomoc. Tam už nikdy pracovat nebude. Víckrát už nepůjde po směně domů s pocitem, že vede normální život. K lékařské pohotovosti ji váže příliš mnoho vzpomínek na to, jak kdysi žila.

Posbírala toaletní potřeby, sáhla za záda, sevřela v ruce obě poloviny košile a odešla si lehnout.